

PIET MEINEMA

Onno en Marleen *in problemen*

Onno en Marleen in problemen

Piet Meinema

Onno en Marleen in problemen

Met tekeningen van Tiny van Asselt

Uitgeverij G.F. Callenbach - Nijkerk

ISBN 90 266 02960

Inhoud

1. Boodschappen doen	7
2. Opgesloten	13
3. Thuis	20
4. Wat een schrik	26
5. Het geheim	32
6. Schiphol	36
7. Alles is in rep en roer	43
8. Het komt toch uit	50
9. Het potje	56
10. Kerstfeest	59

1. Boodschappen doen

Het is december. Sinterklaas is net een week voorbij. Nu is iedereen druk bezig voor de Kerst. Je kunt het overal merken: op straat, in de winkels en in school. En ook bij Marleen thuis. Marleens moeder is nu bijna nooit thuis. Meestal werkte ze een paar keer per week in een supermarkt. Nu is ze er vrijwel elke dag. Het is er zo vreselijk druk.

'Je kunt merken dat het gauw Kerstfeest is,' zei ze gisteren nog. 'Het is overal zo druk in de stad.'

Maar gezellig is het wel.

Bij Onno, Marleens neefje, is ook iets aan de hand. Zijn vader is vanmorgen heel vroeg vertrokken. Hij zit de hele week in Engeland. Dat is voor zijn werk, dus dat moet wel. Maar 't is natuurlijk niet zo leuk voor moeder.

Onno's moeder werkt drie dagen in de week op de Mavo. Als ze dan thuiskomt, is ze vaak erg moe. Daarom moeten Onno en zijn broer Hajo wel eens helpen. Maar Hajo is gisteren ziek geworden. Hij is 's middags in bed gekropen met koorts. Vanmorgen bleef hij liggen, ook al ging vader weg. Hij voelde zich veel te ziek.

'Wat komt dat nu slecht uit,' zuchtte moeder. 'Net nu pappa de hele week weg is. Nu moeten we Hajo de hele dag alleen laten.'

'Dat hindert niks, hoor,' zei Hajo.

Dat klonk zo gek, door die verstopte neus. Natuurlijk wilde Hajo zich groot houden. Maar leuk is het niet als je de hele dag alleen bent.

Het begint nu echt op winter te lijken. 's Nachts vriest het een paar graden, overdag is het niet veel warmer. En dan staat er ook nog een harde wind. Die ijzige kou gaat dwars door je heen. Brr! Geen wonder dat Hajo ziek geworden is.

En hij is niet de enige. Overal op school zijn zieken. En de opa van Onno en Marleen heeft ook de griep. Hij belde gisteravond op. Of Marleen morgen na schooltijd boodschappen voor hem wilde doen.

'Maar natuurlijk, vader,' zei Marleens moeder. 'U moet toch eten in huis hebben. Maar ik vraag wel of Onno meegaat.'

Dat wilde Onno wel. Opa Groen vindt het altijd fijn om bezoek te krijgen. Hij woont helemaal alleen, want oma is al tien jaar dood. Die hebben Onno en Marleen nooit gekend. Maar ze gaan vanmiddag wel met de bus. Fietsen is deze keer te ver en te koud.

Er heeft nog iemand gebeld: de moeder van Jettie. Jettie is het vriendinnetje van Marleen. Ze zit naast Marleen in de klas. Jettie is al vier dagen ziek. Ze begint al weer wat beter te worden.

'En nu verveelt ze zich,' zei Jetties moeder. 'Ze mag wel op, maar niet naar buiten. Wil jij wat huiswerk voor haar meenemen, Marleen?'

'Ja hoor,' beloofde Marleen. 'Maar ik moet wel eerst naar mijn opa.'

's Middags na schooltijd stappen Onno en Marleen op de bus. Het is maar een kwartiertje, maar op de fiets is het nog een heel eind. En nu er zo'n harde wind staat, is 't geen pretje. Nee, dan de bus, dat is wel zo handig.

Opa ziet hen komen. Hij ligt op de bank voor het raam. Eigenlijk had hij in bed moeten liggen, maar dat is nu te lastig. Nu is hij direct bij de deur. Dan gaat hij gauw weer liggen, een deken over zich heen. Hij is blij dat Onno en Marleen komen. De hele dag is hij alleen geweest.

'Kom maar niet te dichtbij,' zegt opa. 'Ik ben snipverkouden. Stel je voor dat jullie het ook worden!'

Hij geeft hun een lijstje waar de boodschappen op staan. En dan krijgen ze een tas en een beurs met geld.

'Jettie is ook ziek,' zegt Marleen.

'Jettie?' vraagt opa.

'Mijn vriendinnetje,' zegt Marleen.

'En Klaas, mijn vriend,' vult Onno aan. 'Er zijn nu al zes kinderen in de klas ziek. En juf moest vandaag ook al steeds niezen.'

Opa glimlacht.

'Ik hoor het al, ik ben de enige niet. En gaan jullie nu maar gauw naar de winkel.'

'Ja, opa,' zeggen de kinderen.

En dan gaan ze de kou weer in.

Ze hebben allebei een beker warme chocolademelk van opa gekregen. En toen stopte hij hen ook nog wat in de handen.

'Voor je spaarpot,' zei hij.

'Ach opa, dat hoeft helemaal niet,' riep Onno.

Maar opa stond erop dat ze het aannamen. In de bus, terug naar huis, smullen ze van een gevulde koek. Ook al van opa! Lekker is dat. En opa kan zich voorlopig weer redden.

In een winkelstraat, dicht bij huis, is de bushalte. Daar stappen ze uit. Ziezo, dat hebben ze weer gehad. Nu gauw naar huis. Maar dan ineens blijft Marleen verschrikt staan. Onno is al een eindje verder als hij het merkt.

'Oh!' roept Marleen. 'Ooooh!'

Onno draait zich om.

'Wat is er?'

'Ik heb Jetties huiswerk helemaal vergeten.'

Onno haalt zijn schouders op.

'Nou, wat zou dat. Ik heb toch ook geen huiswerk voor Klaas. Juf heeft niet gezegd dat het moest.'

'Maar Jettie heeft er om gevraagd. Ze wilde dat ik het meenam. Juf heeft het mij gegeven. Het zit in een tasje, naast mijn tafel.'

'Dan neem je het toch morgen mee.'

'Nee, dat kan niet,' zegt Marleen beslist. 'Ik heb het Jettie beloofd. Jettie is al veel langer thuis dan Klaas. Zonder

huiswerk verveelt ze zich.'

Onno zucht diep.

'Ik heb helemaal geen zin om terug te gaan. Net nu we bijna thuis zijn.'

'Dan ga ik alleen terug,' zegt Marleen.

'Hè bah!' moppert Onno. 'Waarom moet je dat nou ook vergeten!'

'Ik ga wel alleen,' zegt Marleen vinnig. 'Ik heb jou heus niet nodig. Jongens denken altijd dat meisjes niks alleen kunnen.'

Dan draait ze zich om en loopt terug. Onno kijkt haar verbaasd na. Nou, nou, dat nichtje van hem is gauw aangebrand! Maar hij loopt niet door naar huis. Hij aarzelt. Hij moet denken aan wat tante vaak zegt.

'Je bent nog maar acht jaar, Marleen. Ik vind het niet goed dat je alleen over straat gaat. Vooral als het donker is.'

En nu wordt het gauw donker. Het is al schemerig. Mag hij Marleen dan alleen laten gaan? Tante zou vast op hem mopperen. Dan neemt hij een kloek besluit.

'Marleen!' roept hij. 'Wacht!'

Hij holt haar achterna. Maar Marleen luistert niet, die begint ook te hollen. Ze heeft hem immers niet nodig.

'Toe nou, Marleen,' roept Onno. 'Doe niet zo flauw.'

Dan voelt Marleen ineens een steek in haar zij. Nu moet ze wel langzaam lopen. Maar Onno denkt dat het om hem is. Nu heeft hij haar gauw ingehaald.

'Ga toch naar huis,' roept Marleen, als hij bij haar is. 'Ik kan het huiswerk best alleen halen.'

'Maar dat vindt je moeder niet goed.'

'Mijn moeder weet er toch niks van. Die is niet thuis.'

'Je bent een eigenwijze meid,' moppert Onno. 'En toch ga ik met je mee. Ik heb het je moeder beloofd.'

Dan moet Marleen warempel lachen. Ze kan nooit lang boos blijven.

'Nou, vooruit dan maar,' zegt ze.

Als ze bij school aankomen is het al bijna donker. In een van de gangen brandt licht. Er zijn dus nog wel juffen en meesters. Gelukkig maar, ze zijn niet te laat. En kijk, de mat zit zelfs tussen de voordeur. Ze kunnen zo maar naar binnen lopen. Ze hoeven niet eens aan te bellen.

'Moeten we niet even zeggen dat we er zijn?' vraagt Marleen.

Ze heeft de voordeur al geopend.

'Welnee,' zegt Onno. 'Waarom? We zijn toch zo weer weg.' Hij loopt achter Marleen aan naar binnen. In de gang links brandt licht. In een van de lokalen horen ze stemmen.

'Vlug,' zegt Onno. 'Voordat ze het merken.'

Raar is dat, wat hij daar zegt. Ze doen immers helemaal niets verkeerd. Ze zijn geen inbrekers. Maar toch... 't is niet zoals anders. En de school ziet er nu zo geheimzinnig uit. Eigenlijk een beetje griezelig.

Ze moeten de gang rechts in. En daar brandt geen licht. Het is schemerig in de lokalen. Hun lokaal is helemaal aan het eind. Er hangen zelfs nog jassen aan de kapstokken. Dat is wel gek. Wie vergeet er nou zijn jas als het zo koud is. Maar sommige kinderen zijn zo slordig.

'Ik vind het maar eng,' fluistert Marleen. 'De gang is zo donker.'

Ze fluistert, alsof niemand hen horen mag. Onno durft ook niet luidop te praten. Hij voelt zich net zo min op zijn gemak.

'Laten we gauw doorlopen,' fluistert hij.

Dat doen ze dan, maar het hart klopt hen in de keel. Marleen opent de deur van hun lokaal. Hu, wat piept die deur! Was dat altijd al zo? Het valt hen nu pas op. Ze schrikken van elk vreemd geluid. In de klas is het nu ook bijna donker. De straatlantaarns zijn al aan. Maar het licht bereikt de klas niet. Daarvoor staan de lantaarns te ver weg. Onno loopt naar het raam. Hij wil even naar buiten kijken. Maar dan ineens struikelt hij.

'Oooh!' roept hij geschrokken.

Marleen schrikt geweldig. Ze ziet Onno plotseling niet meer.

'Onno, waar ben je?' vraagt ze angstig.

'Hier, op de grond,' antwoordt Onno.

Gelukkig, hij is er nog. Hij krabbelt al gauw weer overeind. Hij heeft zich geen pijn gedaan. Maar geschrokken is hij wel.

'Ik ben gestruikeld,' zegt hij. 'Over een plastic tasje met rommel er in. Welke stommeling laat nou zoiets slingeren?'

Marleen moet ineens lachen.

'Het staat naast je eigen tafeltje.'

'Maar 't is niet van mij,' protesteert Onno.

'Oh nee?' vraagt Marleen. 'Wat zit er dan in?'

'Niks bijzonders,' mompelt Onno.

'Wel waar,' zegt Marleen. 'Laat eens kijken.'

Ze pakt het tasje van de grond. Er is niet veel licht, maar ze kan het toch nog zien.

'Je gymspullen!' roept ze triomfantelijk.

Onno wordt rood van schaamte.

'Ach, wat,' zegt hij alleen maar.

Marleen gaat naar haar eigen tafeltje. Het plastic tasje met Jetties huiswerk ligt er op. Dom toch om dat te vergeten! Het lag immers klaar. Misschien is ze even afgeleid geweest. Ze pakt het direct op.

'Ik heb het,' zegt ze. 'Zullen we gaan?'

2. Opgesloten

Hoort ze het goed, slaat daar een deur? Zou er al weer iemand binnen komen? Of gaat er iemand uit?

'Ik hoor wat,' fluistert ze.

'Wat?' vraagt Onno geschrokken. 'Ik heb niks gehoord.'

't Was een deur, geloof ik,' zegt Marleen.

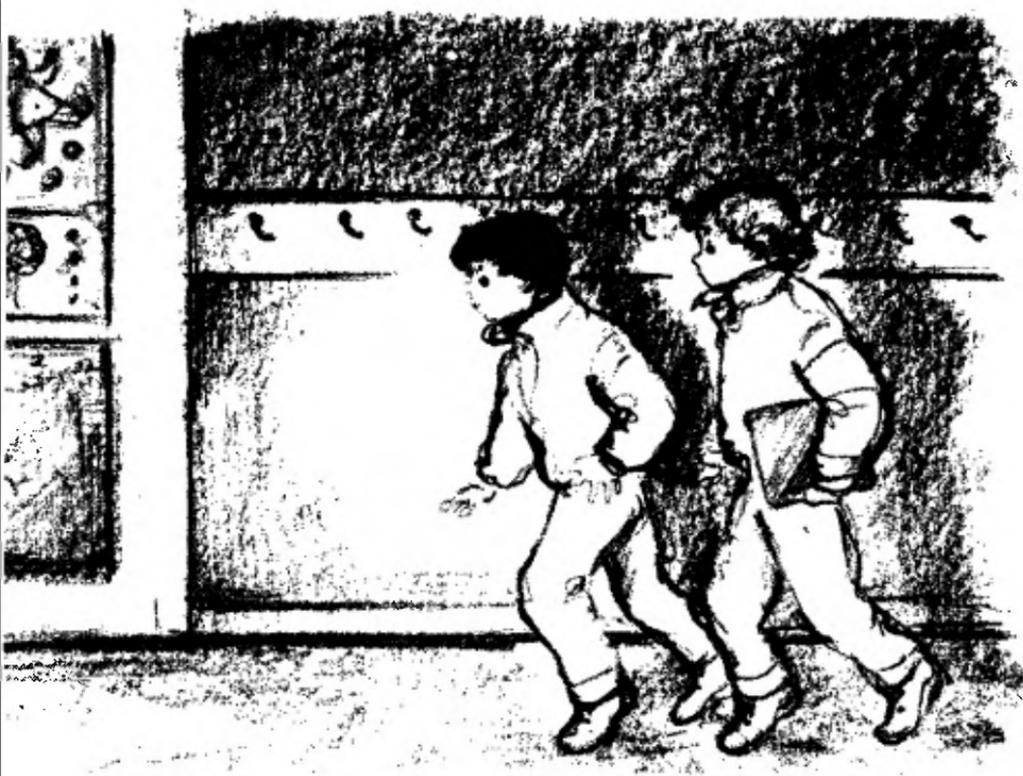
Ze loopt naar de open deur en kijkt in de gang. Onno staat al naast haar. Ze luisteren allebei.

'Ik hoor niks,' fluistert Onno.

Hij stoot Marleen aan.

'Laten we maar gaan. Als we gesnapt worden...'

Als een stelletje inbrekers sluipen ze door de gang. Ze voe-

len hun harten bonzen van spanning. O, o, waar zijn ze aan begonnen! Nu moeten ze rechtsaf, door de hal. Dan zien ze ook de andere gang. En dan schrikken ze beiden toch zo. Het licht daar is uit. Alleen bij de voordeur is nog een lamp aan. Zou dat soms betekenen... Ze durven er bijna niet aan te denken. Onno begint te hollen, dan doet Marleen het ook. Hijgend komen ze bij de voordeur aan. De mat zit er niet meer tussen, de deur zit dicht! Onno vliegt naar de deur, probeert de kruk.

'Op slot!'

Hij schreeuwt het bijna uit. Ze zijn opgesloten!

'Wat moeten we nou?' vraagt Marleen angstig.

Onno rammelt aan de deur, maar dat helpt niet. Hij kijkt naar buiten, of er nog iemand is. Maar er is geen mens te zien. Hoe moeten ze nu buiten komen? En dan begint Marleen zo maar te huilen.

'Hoe moeten we er nu uit?' snikt ze.

'Ach meid, je hoeft toch niet te huilen,' zegt Onno.

Maar zijn stem klinkt ook niet al te zeker. Hij zit ook behoorlijk in de piepzak.

'Misschien kunnen we door een andere deur naar buiten komen,' zegt hij. 'Kom maar mee.'

Ja, er zijn nog twee andere uitgangen. Daar moeten ze eerst maar naar toe. Ze beginnen weer te hollen. Dan komen ze bij de klapdeuren. Ze rennen bijna tegen de buitendeur op. Ze duwen de kruk naar beneden. Maar... ook deze deur zit op slot!

'Andere deur,' zegt Onno.

Maar zijn stem klinkt niet al te vast. Geen enkele meester of juf vergeet de deur op slot te doen. Die laatste deur moet ook wel op slot zijn.

Ze hollen weer verder, naar de laatste deur. Marleen is deze keer nog eerder dan Onno. Maar dat helpt natuurlijk niet, deze deur is ook op slot. Angstig kijken ze elkaar aan.

'We kunnen jouw moeder bellen,' zegt Onno dan.

Marleen schudt haar hoofd.

'Dat kan niet, mijn moeder is aan het werk.'

'Maar ze werkt toch alleen maar op zaterdag.'

'Nu niet, ze moet vaak overwerken. Dat is omdat het bijna Kerstfeest is. Dan is het altijd heel druk in de winkels. Waarom bellen we jouw moeder niet?'

'Die is vast nog niet thuis. Mijn moeder heeft tot tien voor vijf school. En dan is ze direct nog niet weg.'

Ze lopen de gang weer door. In de hal hangt een klok. Die wijst half vijf aan. Veel te vroeg dus om te bellen. Ze gaan op een stoel zitten.

'We kunnen een raam inslaan,' zegt Onno.

'Ben je gek, joh!' roept Marleen geschrokken. 'Dan denken ze dat er inbrekers geweest zijn. Dan krijgen wij op onze kop.'

'Maar niemand weet dat wij hier zijn geweest. Het komt heus niet uit.'

'Maar dan kunnen echte inbrekers binnen komen.'

O, o, wat is het moeilijk om een oplossing te bedenken. Ze kunnen vannacht toch niet op school blijven. Wat zullen hun moeders ongerust worden.

'Wanneer komt jouw vader thuis?' vraagt Onno.

'Kwart over vijf,' antwoordt Marleen.

'Altijd?'

'Bijna altijd.'

'Dus niet altijd?'

'Nee, soms wat vroeger, soms wat later.'

'Probeer dan toch eens te bellen.'

'Hij is vast niet thuis.'

'Maar je kunt het toch proberen!' roept Onno ongeduldig. Marleen zucht. Ze weet vrijwel zeker dat het geen nut heeft. Maar om Onno gerust te stellen zal ze het doen. In het kamertje van de meesters en juffen is telefoon. Daar mogen ze nooit zo maar komen. En telefoneren mag ook niet zo maar. Maar nu kan het niet anders. Marleen neemt de hoorn van de haak. Dan draait ze hun nummer. Ze wachten beiden in spanning af. Oh, als het nu eens gebeurde...

Tuuut, ... tuuut, ... tuuut...!

Wel tien keer laten ze de bel overgaan. Maar er wordt niet opgenomen.

Ze zijn weer in de hal gaan zitten. Het huilen staat hen nader dan het lachen. Het duurt nog zo lang voordat Marleens vader thuis komt. En Onno's moeder blijft ook nog lang weg. Ze moeten zeker drie kwartier wachten.

'Konden we de juf maar bellen,' zegt Onno. 'Dan konden we het haar vertellen. Weet jij het nummer?'

'Hoe moet ik dat nou weten,' roept Marleen. 'Dat moet je in het telefoonboek zoeken.'

Onno staat al weer. Hij wil in het kamertje gaan kijken. Hij kijkt in alle hoeken, maar hij ziet het niet. Er staat een groot bureau. Zou het daar soms in zitten? Er zitten zo veel laden in. Laden waar ze nooit aan mogen komen. En toch doet hij het.

'Wat doe je daar?' vraagt Marleen.

Onno schrikt geweldig. Hij heeft Marleen helemaal niet aan horen komen. Dat krijg je er van als je verkeerde dingen doet!

'Ik zoek het telefoonboek natuurlijk,' zegt hij. 'Dat heb je toch zelf gezegd.'

'Je mag niet in de laden snuffelen.'

'Er is hier immers niemand.'

Maar hij schrikt toch wel even. In de bovenste la ligt een bakje met allemaal guldens er in. Er zijn er vast wel twintig. Het geld ligt zo maar voor het grijpen. Wat dom van de meesters en juffen!

'Kijk eens,' zegt hij.

Marleen komt een paar stappen dichterbij. Haar mond valt open van verbazing.

'Oh,' zegt ze. 'Niet aankomen, hoor.'

'Natuurlijk niet,' zegt Onno.

Hij schuift de la weer dicht. Hij is best wel eens vervelend. Soms krijgt hij ook wel een draai om zijn oren. Maar geld

stelen, dat doet hij niet. Dat is heel gemeen. Hij weet best dat dat niet mag.

Ze bellen nog een keer en nog een keer. Maar er wordt nooit opgenomen. En dan is het nog maar kwart voor vijf. De tijd kruipt om.

'Als we nu eens door een raam naar buiten klimmen,' stelt Marleen voor. 'Dan duwen we het later weer dicht.'

'Maar die raampjes zijn zo klein,' zegt Onno. 'En zo nauw. Als we daar maar door kunnen. En niemand moet ons zien.' Marleen springt al overeind. Ze voelt zich ineens zo blij. Nu komen ze vast wel naar buiten. Niemand zal er iets van merken. Ze gaan naar hun eigen lokaal. Dat kennen ze immers het beste. In alle lokalen staan de tafels weer anders. Samen doen ze het onderste raampje open. Het kan helemaal niet ver open. De spleet is wel erg nauw.

'Ga jij maar eerst,' zegt Onno.

Marleen klimt op de tafel. Hoe moet ze er nu door? Eerst haar hoofd of eerst haar benen? Ze wordt nu toch wel een beetje bang. Stel je voor dat ze vast blijft zitten!

'Je moet eerst je hoofd er doorsteken,' zegt Onno. 'Als dat er door kan, kun je er helemaal door.'

'Weet je 't zeker?' vraagt Marleen.

Ze is er lang niet gerust op.

'Ja, dat heb ik eens gehoord,' zegt Onno. 'Toe nou maar.' Voorzichtig steekt Marleen haar hoofd in het gat.

'Je moet het opzij draaien,' zegt Onno. 'Dan gaat het beter.'

'Ik durf niet,' zucht Marleen.

Ze vindt het zo griezelig, met haar hoofd naar beneden. Kan ze niet beter eerst met haar benen naar buiten?

'Toe nou,' dringt Onno aan. 'Schiets nou toch op. Je wilt toch niet vannacht in school blijven.'

Dan raapt Marleen al haar moed bij elkaar. Vannacht in school blijven is helemaal griezelig. Een poos geleden nog zat er een dikke spin in de klas. En als ze ergens bang voor is, dan is het wel voor spinnen. Ze doet wat Onno gezegd

heeft. Ze draait haar hoofd opzij. Ze rekt zich uit, zodat ze bij het gat komt. Onno kijkt gespannen toe.

'Het lukt, het lukt!' roept hij.

Het is maar goed dat er geen mensen op straat zijn. Die zouden vast aan nare dingen hebben gedacht. Maar het is zachtjes gaan sneeuwen. Het is natte sneeuw en het blijft niet liggen. Geen hond wil nu naar buiten. Maar Marleen trekt haar hoofd terug.

'Ik blijf vast vastzitten,' zegt ze benauwd.

'Oh, wat ben jij een zeurkous,' moppert Onno. 'Trek je jas dan uit, dan ben je dunner.'

Dat doet Marleen direct. Die jas maakt haar immers zo dik. Als ze die niet aan heeft kan ze er misschien door.

'En nu eerst je benen er door,' zegt Onno.

Voorzichtig brengt Marleen haar linkerbeen over de vensterbank. Klets! Daar valt een bloempot op de grond. De kinderen schrikken er van. Maar daar kunnen ze zich nu niet om bekommeren. Ze moeten er uit. Marleen steekt haar voet door het open raam. Ze houdt zich stevig vast. Heel langzaam laat ze zich zakken.

'Je andere been ook,' waarschuwt Onno.

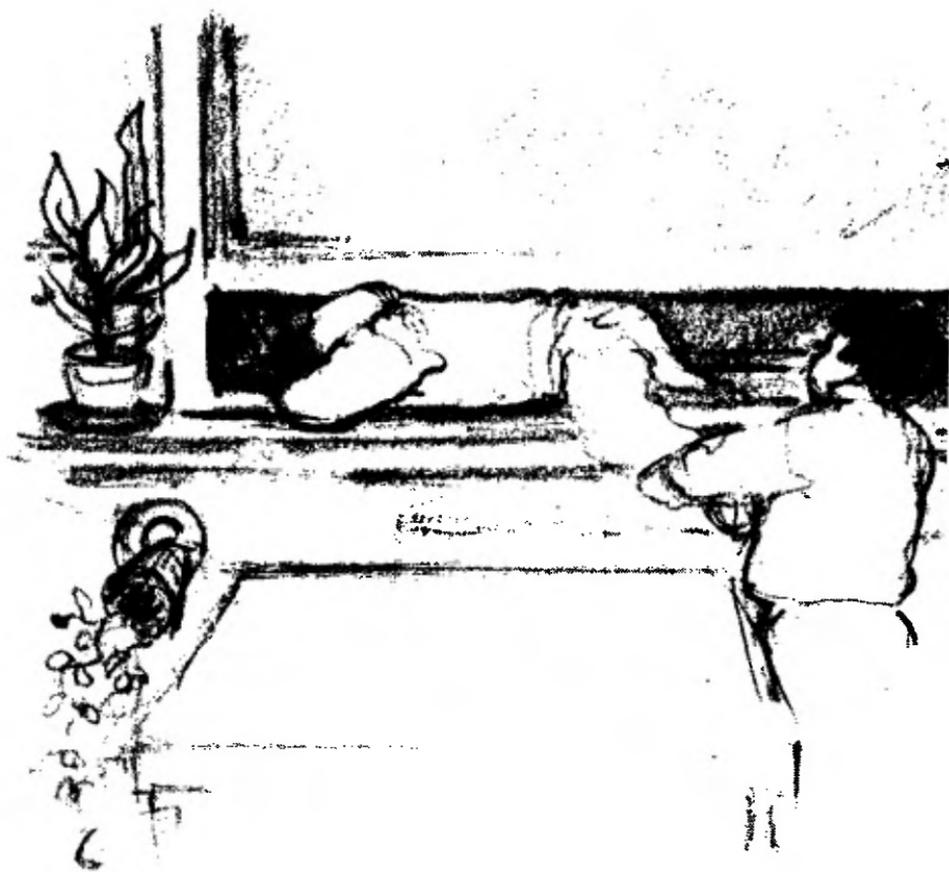
Hij duwt en duwt. Marleen krijgt het er benauwd van. Maar ze komt er door, ze voelt grond onder haar voeten.

'Je hoofd draaien,' zegt Onno.

Marleen draait haar hoofd opzij. Heel voorzichtig probeert ze door het gat te komen. En het lukt! Ze heeft het gered. Ze kan wel juichen van blijdschap.

'Mijn jas,' zegt ze. 'Onno, mijn jas.'

Onno geeft haar haar jas aan door het raampje. Dan trekt hij zijn eigen jas uit en geeft hem aan Marleen. Marleen staat te bibberen van de kou. Snel trekt ze haar jas aan. Intussen laat Onno zich ook zakken. Oh, wat is die opening nauw! Maar het lukt, net als bij Marleen. Ze zijn weer vrij!

3. Thuis

Ze hollen naar huis, dolblij. Wat hebben ze in angst gezeten. Het leek wel of ze uren opgesloten hadden gezeten. Ze hadden het behoorlijk benauwd. Maar nu is een zware last van hen afgevallen.

'Het sneeuwt, het sneeuwt!' roept Onno.

Hij danst en springt van pret.

'Misschien blijft de sneeuw wel liggen,' zegt Marleen.

Maar de koude wind is helemaal niet zo leuk. Ze verlangen naar huis, naar de warme kachel. Ze komen weer langs het huis van Klaas. Er brandt nu licht in de kamer. En dan moet Marleen ineens ergens aan denken. Ze schrikt heel erg.

'Oh Onno,' roept ze. 'Nou heb ik wéér Jetties huiswerk vergeten.'

Onno blijft staan, heel verbaasd.

'Domoor,' zegt hij dan. 'Hebben we daarvoor opgesloten gezeten! Maar nu ga ik niet weer terug.'

'Ik ook niet,' zegt Marleen. 'Anders moeten we inbreken. Dan moet Jettie nog maar een dag wachten.'

Marleen gaat eerst met Onno mee. Haar vader en moeder zijn allebei nog niet thuis. En alleen in huis is zo akelig. Gelukkig dat ze vlak bij oom en tante woont. Als ze hun jassen ophangen horen ze Hajo roepen. Die heeft hen natuurlijk gehoord. Hij is de hele dag alleen geweest. Hij wil nu wel eens praten.

'Ja, ja, ik kom!' roept Onno terug. 'Even geduld.'

Marleen gaat intussen naar de kamer. Ze laat de verwarming een beetje harder branden. Dat mag ze thuis ook doen als ze alleen is. Bij oom en tante mag ze dat vast ook wel. Ze kunnen toch niet in een koud huis zitten.

Een poosje later komt Onno terug. Hij gaat naar de keuken om drinken te halen. Eerst brengt hij wat naar Hajo. Hajo

wil wel een poosje praten. Nou, er is genoeg te vertellen. Over wat er vanmiddag gebeurd is bijvoorbeeld. Maar net wil Onno beginnen als de telefoon gaat.

'Even wachten,' zegt hij. 'Ik ben zo terug.'

Hij rent holderdeholder naar beneden. Maar als hij beneden komt legt Marleen juist de hoorn op de haak. Zij heeft de telefoon aangenomen.

'Wie was dat?' vraagt Onno.

'Een meneer Van Vliet,' zegt Marleen. 'Hij moest je vader hebben. Ik heb gezegd dat hij de hele week in Engeland zit.' Ze moet ineens lachen.

'Hij dacht dat jouw vader mijn vader was. Ik zei: Met Marleen Groen. Toen zei hij: 'Is je vader thuis?'

'Logisch dat hij dat dacht,' zegt Onno. 'We heten immers allebei Groen.'

Hij gaat terug naar de keuken. Even later komt hij terug met warme chocolademelk.

Het ruikt ineens zo lekker in de kamer. En het is zo lekker warm van binnen. Marleen heeft de t.v. aangezet. Dat doet ze wel vaker bij oom en tante. Ze mag er bijna net zo veel als thuis. En vanmiddag is er zo'n leuke kinderfilm. Onno vergeet Hajo helemaal.

Een poosje later komt Onno's moeder thuis. Maar dat zien Onno en Marleen niet. Ze merken zelfs niet dat ze binnen komt. Dan ineens voelen ze een koude kus op hun wang. Daar schrikken ze wel even van.

'Hé, wat ben je koud!' roept Onno.

'Vind je 't gek?' vraagt moeder. 't Is buiten maar twee graden.'

Ze ploft op de bank neer, haar benen languit.

'Wat een dag, wat een dag! Ik ben doodmoe van die kinderen. En dan moet ik vanavond ook nog rapporten maken. Morgen moeten ze klaar zijn. Wil jij mij de aardappelen even brengen, Onno.'

'Hmmm,' zegt Onno.

Hij heeft zijn gedachten heel ergens anders. Bij die gekke Donald Duck, die vreselijk boos is. Hij barst bijna uit zijn veren van woede. Zijn eendekop is zo rood als een tomaat.

'Onno!' roept moeder.

Onno kijkt even opzij.

'Wat zei je?'

Hij ziet niet dat moeder moe is. Heel, heel even maar keek hij. Dan kijkt hij al weer naar de film. Marleen merkt ook niets. Ze moet verschrikkelijk lachen om die boze Donald. En moeder zegt niets meer. Ze ligt achterover op de bank. Ze doet haar ogen dicht. Even rusten, even maar. Ze is zo moe van school.

Niet lang daarna is de film uit. Onno staat op. Hij doet het toestel uit. Dan ziet hij zijn moeder. Ze slaapt!

'Hé Marleen,' fluistert hij. 'Zie je dat? Mijn moeder slaapt midden op de dag.'

Maar moeder heeft het wel gehoord. Ze opent haar ogen, ze gaat rechtop zitten. Dan kijkt ze naar de klok.

'O wee, het is al vijf voor zes. Onno, ga gauw eens tafel dekken. Nou moet ik helemaal alleen eten koken. O, o, ik kom nooit klaar met mijn werk. Blijf jij hier eten, Marleen?'

'Nee tante,' zegt Marleen. 'Misschien is pappa nu al thuis. En mamma komt ook gauw. Die rekenen op mij.'

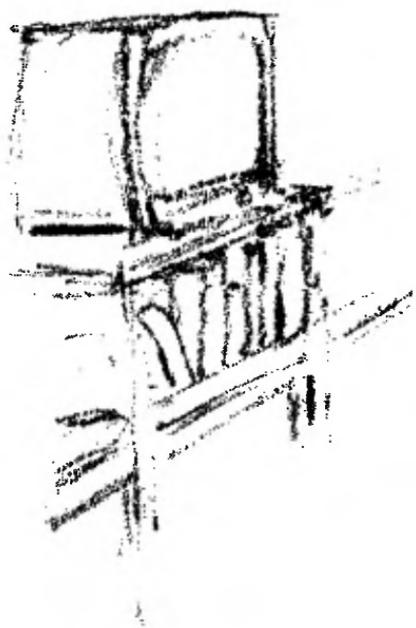
Ze staat op.

'Dag tante.'

'Dag Marleen.'

Ze trekt haar jas aan in de gang. De wind duwt tegen de achterdeur. Het is alsof hij haar tegen wil houden. Maar Marleen is sterker. Ze komt buiten. Brr, die wind is ijskoud. En nu gauw naar huis.

Onno's moeder heeft het zo druk. Onno helpt haar zo veel hij kan. Onder het eten gaat de telefoon nog een keer. Dat is wel erg vervelend. Dan is Hajo er nog. Die moet ook zijn eten hebben. Hij komt vandaag nauwelijks zijn bed uit. Hij lust ook niet veel eten. De helft laat hij staan.

'Hè, wat naar,' zucht moeder. 'Zonde van dat lekkere eten.' Onno denkt helemaal niet meer aan vanmiddag. Dat komt omdat moeder het druk heeft. Alles moet vanavond haastig gebeuren.

'Jij gaat vanavond maar vroeg naar bed,' zegt ze. 'Dan heb ik lekker de hele avond voor mij alleen.'

Samen doen ze de afwas. En dan gaat de telefoon al weer. Onno maakt de afwas alleen af. Hij hoort moeder praten en praten. Het gaat over school. Kunnen ze moeder dan nooit met rust laten? Waarom moet het toch zo lang duren?

Eindelijk komt moeder terug. Dan gooit Onno juist het afwaswater weg. Het karwei is klaar.

'Och jongen,' schrikt moeder. 'Nu heb je bijna alles alleen gedaan.'

'Hindert niks, hoor,' zegt Onno. 'Jij hebt het toch druk met school.'

Moeder geeft Onno een zoen.

'Jij bent een lieve jongen,' zegt ze. 'Als ik jou niet had!'
Ze gaan samen naar de kamer. Moeder gaat aan tafel zitten. Ze heeft een heleboel papieren om zich heen. Ze schrijft en schrijft, ze zucht en moppert.

'Een vier warempel. 't Is toch wat! Als die ouders dat zien...'

En dan schrijft ze weer.

'Mamma,' zegt Onno.

Hij wil vertellen wat er gebeurd is. Het schiet hem ineens weer te binnen.

'Even wachten, Onno,' zegt moeder. 'Ik ben druk aan het rekenen.'

En dan gaat de telefoon al weer. Moeder zucht heel luid.

'Krijg ik dan nooit rust? Neem jij hem even aan, Onno.'

Dat doet hij. Maar moeder moet toch komen. Het wordt weer een gesprek van tien minuten. Onno speelt met zijn auto's op de grond. Hij houdt zich muisstil. Hij begrijpt dat het al weer over school gaat.

'Je moet naar bed, Onno,' zegt moeder. 'Het is bijna acht uur.'

Onno zucht.

'Nu al!'

'Ja jongen, je moet morgen goed uitgeslapen zijn. Kleine kinderen hebben veel slaap nodig.'

'Ik ben helemaal niet klein meer. Ik ben al acht jaar.'

Moeder glimlacht.

'Jij helpt mij al flink, Onno. Dat vind ik heel fijn. Ik wilde wel dat ik een keer vroeg naar bed kon. Heerlijk lang slapen! Maar het wordt vanavond vast laat. Wees blij dat jij vroeg naar bed kunt.'

Ja, ja, moeder kan heel aardig praten. Maar hij moet toch vroeg naar bed.

Marleen gaat 's avonds uit. Ze gaat met vader en moeder uit, want haar opa is jarig. Dat is een andere opa dan die

van vanmiddag. Het is opa Bos, de vader van Marleens moeder. Om zeven uur zijn ze er al. Maar Marleen mag niet zo lang blijven. Die moet om acht uur al terug.

'Dag Marleen,' zegt opa. 'Wat leuk dat je er bent.'

'Dag opa,' zegt Marleen. 'Hartelijk gefeliciteerd met uw verjaardag.'

Ze geeft hem een dikke zoen. En oma krijgt natuurlijk ook een zoen. Marleen geeft opa een cadeautje: een doos met zakdoeken. Die kan hij altijd gebruiken. Opa is er heel blij mee. Eerst is het nog niet druk. Zeven uur is ook nog zo vroeg. Maar om half acht komen de volgende gasten al. Dat zijn een oom en tante. Ze brengen bloemen mee. En om kwart voor acht komen er nog meer mensen. Allemaal familie is het. Marleen wil best de hele avond blijven. Jammer dat ze zo vroeg naar bed moet. Maar morgen moet ze weer naar school.

'Wil je iets drinken, Marleen?' vraagt oma. 'En je wilt vast ook wel wat lekkers er bij.'

Nou, dat wil Marleen best. Ze neemt een plakje worst en een stukje kaas. En er zijn pinda's en nootjes. Marleen neemt overal wat van. Ze mag sinas drinken en appelsap. Maar dan slaat de klok acht. Marleen drinkt heel langzaam. Misschien mag ze dan wat langer blijven. Maar nee hoor, daar is vader al.

'Zo Marleen, nu breng ik je terug naar huis. Anders ben je morgen niet uitgeslapen.'

Marleen zucht. Waarom moeten kinderen altijd zo vroeg naar bed? Grote mensen doen maar waar ze zin in hebben. Ze neemt afscheid van opa en oma. Ze geeft moeder ook een zoen. Die blijft voorlopig. Vader brengt haar in de auto naar huis. Het is maar een kwartiertje rijden. Maar het is bijna half negen als ze in bed ligt.

'Voor deze keer alleen,' zegt vader. 'Omdat het feest is.'

4. Wat een schrik

Marleen heeft niets verteld over school. Er was helemaal geen tijd voor. En ze heeft er ook niet meer aan gedacht. Er waren ook zo veel grote mensen op het feest. Die praatten allemaal druk met elkaar.

De volgende morgen is ze het vergeten. Ze gaat samen met Onno naar school. Het waait niet meer zo hard. Maar het is wel koud.

'Mijn opa was gisteren jarig,' zegt Marleen. 'Ik mocht gisteravond mee.'

'Mocht je laat naar bed?' vraagt Onno.

'Nee hoor,' antwoordt Marleen. 'Ik ben er maar een uur geweest. Toen heeft mijn vader mij terug gebracht. Ik ben om half negen naar bed gegaan.'

'Oh!' roept Onno. 'Toen sliep ik al.'

'Heb jij verteld dat wij opgesloten waren?' vraagt Marleen. Onno schudt zijn hoofd.

'Nee, mijn moeder had het veel te druk. En telkens ging de telefoon. Mamma zei: Als hij weer gaat gooi ik hem het raam uit.'

Marleen lacht.

'Heeft ze 't ook gedaan?'

'Welnee, hij ging niet meer.'

'Ik heb ook niks gezegd. Wij moesten zo haastig eten. Om zeven uur waren wij al bij opa en oma. Ik wilde graag mee, maar ik moest op tijd naar bed. Daarom zijn wij al zo vroeg gegaan. En pappa wilde natuurlijk ook even naar het feest.' Dan zien ze Loek en Hans komen. Die zijn zo druk, dan kunen ze niet rustig praten. En straks in school moeten ze stil zijn.

Juf staat voor de klas. Ze kijkt heel ernstig. De kinderen zitten muisstil te luisteren.

'Er is iets heel naars gebeurd,' zegt juf. 'Gisteren of van-

nacht is er een inbreker geweest.'

'Oooh!' roepen de kinderen.

Onno schrikt geweldig. Hij krijgt een rood hoofd, zo schrikt hij. En Marleen kijkt juf met open mond aan. Nee, het is toch niet waar... Juf denkt toch niet dat zij...

Maar het is veel erger. Als het weer stil is zegt juf: 'Toen ik vanmorgen binnen kwam stond er een raam open. Er lag een bloempot op de grond. Eerst had ik niets in de gaten. Maar ik vond het wel erg koud in de klas. En toen ineens zag ik het. Ik heb gauw de andere meesters en juffen geroepen. Ze zeiden: Mis je ook wat? Ik keek in de laden van mijn tafel. En wat zag ik? Ik miste twee honderd gulden!'

'Oooh!' roepen de kinderen weer.

Onno en Marleen worden nog roder. Maar er is niemand

die het merkt. Onno begrijpt er niets van. Zij hebben niets meegenomen. Marleen begrijpt het ook niet. Oh, wat is dit erg. Tweehonderd gulden is heel veel geld.

'Het was geld voor het schoolreisje,' zegt juf. 'Ik had het mee moeten nemen naar huis. Dat was ik vergeten en dat was dom van mij. Ik had het nooit in school moeten laten. Gelukkig zijn ze niet in het kamertje geweest. Daar was ook nog geld.'

Loek Bergmans steekt zijn vinger op.

'Juf,' vraagt hij angstig. 'Gaan wij dan niet op schoolreisje?' Maar juf stelt hem gerust.

'Natuurlijk gaan wij op schoolreisje. Jullie hebben er voor betaald. Maar nu moet ik zelf die twee honderd gulden betalen. Het is mijn eigen schuld. Dan had ik het geld niet in school moeten laten liggen. Maar naar is het natuurlijk wel.'

Ze praten er nog even over door. Juf vraagt of iemand soms iets gezien heeft. Niemand heeft iets gezien. 's Nachts slapen ze immers. Juf zucht. Ze vindt het zo naar van dat geld. Wat kun je al niet doen met twee honderd gulden. Wat zijn er toch nare mensen in de wereld.

Onno en Marleen letten die morgen slecht op. Ze maken veel fouten in hun sommen en taal. En het schrijven is lang niet zo netjes als anders. Maar juf zegt er niet veel van. Die heeft zo veel zorgen aan haar hoofd.

In de pauze spelen ze buiten. Dan ineens staat daar een politie-auto. De kinderen staan nieuwsgierig bij het hek te kijken. Onno voelt zijn hart bonzen van schrik. Marleen voelt haar knieën knikken. O wee, nu is de politie er ook al! En dat is allemaal hun schuld.

'Je moet niks zeggen, hoor,' fluistert Onno tegen zijn nichtje. 'Wij konden er niks aan doen.'

'Ik zeg ook niks,' fluistert Marleen terug.

Ze staan een eindje van de anderen af. Ze durven niet eens naar de politie-auto toe te lopen. Misschien merkt de politie

dan wel iets.

'Wat blijven jullie een eind weg staan,' horen ze ineens. Het is Loek Bergmans. Die begrijpt er natuurlijk niets van. Iedereen wil immers alles weten. Die brutale Karel Pels probeert zelfs de politie uit te horen. Maar de agenten lachen maar wat.

'Ga jij eerst maar eens flink je lessen leren,' zegt de een. Dan zijn ze al bij de voordeur. Ze worden onmiddellijk binnen gelaten. En dan kan niemand meer iets vragen.

De pauze duurt erg lang die morgen. Marleen vindt het helemaal niet leuk, want het is zo koud. Ze heeft ook geen zin om te hollen. Daar word je anders wel warm van. De andere kinderen worden ook ongeduldig. Ze staan voor de deur en gluren naar binnen. Zouden ze de agenten misschien zien?

'De pauze is al lang voorbij,' moppert Tineke tenslotte. 'Waarom mogen wij niet naar binnen?'

Maar er wordt naar haar niet geluisterd. De politie moet natuurlijk eerst klaar zijn met haar werk. Eindelijk komen de mannen weer naar buiten. Dan mogen de kinderen meteen naar binnen.

'Brr,' bibbert Hans Bakker. 'Ik ben verkleumd.'

'Ik heb koude voeten,' zegt Tineke.

'Mijn tenen zijn bevroren,' roept Loek.

Maar dat is natuurlijk overdreven. Het vriest immers niet. Ze hangen gauw hun jassen aan de kapstok. Juf is al in het lokaal. Maar er is niets bijzonders te zien. Juf vertelt ook nauwelijks iets. Daar worden ze niets wijzer van.

'Marleen,' zegt Onno na schooltijd. 'Je moet niks aan je vader en moeder vertellen, hoor.'

'Waarom niet?' vraagt Marleen verwonderd.

'Omdat ze dan weten dat wij het raam open hebben laten staan,' zegt Onno. 'En dan krijgen wij de schuld. Dan moeten wij allebei misschien honderd gulden betalen.'

Daar schrikt Marleen van. Daar heeft ze helemaal niet aan gedacht. Ze heeft niet eens zo veel geld in haar spaarpot. Misschien zegt vader dan wel: 'Je krijgt een half jaar geen zakgeld meer.'

Ze denkt er een hele poos over na.

'Maar,' zegt ze dan, 'het komt toch in de krant.'

Ze ziet Onno's schrik.

'Dat hindert niks, joh,' zegt ze. 'Er komt niet in te staan wie het raam heeft open gezet. Dat weten ze immers niet. We mogen best vertellen dat er een inbreker is geweest.'

Onno knikt langzaam.

'Maar niet dat wij in school zijn geweest.'

'Nee, dat niet.'

Dat valt al weer mee. Maar dat ze niet alles kunnen vertellen, dat zit hun wel dwars.

's Middags na schooltijd gaat Marleen naar Jettie. Onno moet een boodschap voor zijn moeder doen. Daar heeft ze zelf geen tijd voor. Deze keer heeft Marleen Jetties huiswerk wel bij zich. Gelukkig vraagt Jettie niet waarom ze gisteren niet is geweest.

'Het gaat al een beetje beter,' zegt Jetties moeder. 'Maar er uit mag ze nog niet. Volgende week pas.'

Jettie vraagt hoe het op school is. Dan vertelt Marleen van de inbraak. O, wat schrikken ze daar van.

'Dan heeft juf zeker vergeten het raampje dicht te doen,' zegt Jettie.

Haar moeder knikt.

'Dat denk ik ook. Dom van die juf.'

Marleen krijgt een kleur. Ze kijkt het raam uit, alsof daar iets te zien is. Er gaat een fietser voorbij. Maar die kent ze helemaal niet. Er loopt een vrouw langs. Die kijkt naar haar. Maar die kent ze ook niet.

'Nu moet juf die twee honderd gulden zelf betalen,' hoort ze Jetties moeder zeggen. 'Vervelend hoor.'

Ze draait zich weer om. Nu heeft ze niet meer zo'n kleur. Ze

voelt zich weer wat rustiger. Maar o, wat is het moeilijk om gewoon te doen!

5. Het geheim

Onno's moeder heeft een kerstboom gekocht. Niet zo'n grote, hoor. Die neemt te veel ruimte in beslag.

'Je mag helpen om hem te versieren,' zegt moeder.

'Hoi, hoi!' roept Onno.

Hij mag zelf de versieringen van zolder halen. Alles ligt in een grote kist. Daar wordt het het hele jaar door bewaard.

Onno holt de beide trappen op. Hajo roept al: 'Hé, maak niet zo'n lawaai!'

Terug kan Onno natuurlijk niet zo snel. Maar toch is hij vlug weer beneden. De kerstboom staat dicht bij het raam.

Vanaf de straat kun je straks de lichtjes zien. Aan de overkant ziet Onno ook lichtjes. Heel veel mensen hebben al een kerstboom. Moeder zit bij de tafel. Ze leest de krant.

'Hé,' roept ze ineens. 'Er is op jullie school ingebroken. Waarom heb je dat niet gezegd, Onno? Het staat in de krant.'

Onno laat bijna een kerstbal vallen. Wat heeft moeder hem laten schrikken.

'Ik wilde het vertellen,' zegt hij. 'Maar er was bijna geen tijd. Ik moest een boodschap voor jou doen.'

Moeder knikt.

'Ja, da's waar. Ik was zo druk bezig.'

Ze vouwt de krant op en komt bij hem staan. Ze moeten samen de kerstboom versieren.

'Wat is er gestolen?' vraagt ze.

'Twee honderd gulden,' antwoordt Onno.

Moeder schudt haar hoofd.

'Hoe kunnen ze ook zo veel geld op school laten,' moppert ze. 'Dat hoort een meester of juf mee te nemen. Waar was dat geld van?'

'Van het schoolreisje.'

'Oei,' schrikt moeder. 'Gaan jullie dan nog wel weg?'

'Ja.'

'En wie betaalt die twee honderd gulden dan?'

'De juf natuurlijk. 't Is toch haar schuld.'

Onno buigt zich diep over de kerstboom. Nee, nu jokt hij. 't Is niet alleen de schuld van juf. Als hij het raam niet open had laten staan was er niets gebeurd. Hij krijgt er al weer een kleur van. Hij durft moeder nu niet aan te kijken. Maar nu prikt hij zijn neus in de naalden. Au, dat doet pijn! Hij begint er van te niezen.

'Hé, word jij nu ook al verkouden?' vraagt moeder verwonderd.

Onno pakt gauw zijn zakdoek. Hij lacht verlegen.

'Nee,' zegt hij. 'Ik prikte mij in mijn neus.'

Om acht uur ligt Onno in bed. Maar hij kan niet slapen. Hij voelt zich erg onrustig. Dat is omdat hij niet alles heeft verteld. En hij heeft ook gelogen. Juf heeft niet alleen schuld. Het was natuurlijk dom van haar om geld in school te laten. Maar hij heeft het raam open laten staan.

'Je moet altijd eerlijk zijn,' zeggen vader en moeder altijd. Hij heeft gelogen. Dat is gemeen. Onno begrijpt dat ook wel. Eigenlijk zou hij nu alles moeten vertellen. Maar hij durft het niet. Hij heeft een geheim voor zijn eigen moeder. En dat is niet goed. Hij vouwt zijn handen onder de dekens. 'Lieve Heer,' bidt hij. 'Wilt u mij helpen? Ik ben zo dom geweest. Het was niet eerlijk van mij.'

Hij weet niet meer wat hij verder zeggen moet. En dan valt hij in slaap.

Marleen voelt zich ook niet helemaal gerust. Ze heeft beloofd om niets te vertellen. Maar vroeg of laat komt het toch uit. Ze kan het vast niet altijd stil houden. Moeder heeft het deze dagen zo druk. Elke dag is ze nu in de supermarkt. De mensen doen heel veel inkopen. Nog ruim een week, dan is het Kerstfeest. Op donderdag en vrijdag.

'Ik zal blij zijn als het zo ver is,' zucht moeder 's avonds.

'Dan kan ik lekker uitrusten.'

'En dan gaan we naar het Kerstfeest,' zegt Marleen blij. 'Ja,' knikt moeder. 'Kerstfeest is altijd zo'n heerlijk feest. Dan luiden de klokken, dan zingen de mensen. Kerstfeest is het allermooiste feest.'

Marleen vergeet even de akelige dingen. Ze vergeet even haar geheim. Maar na een poosje moet ze er toch weer aan denken. En dat is omdat ze niet eerlijk is.

De volgende dag koopt Marleens vader ook een boom. Hij moet net zo mooi worden als die van Onno. Er hangen prachtige engelen in. Dat zijn de engelen die zo mooi zongen. 'Ere zij God in de hoge,' zongen zij. Juf heeft het de kinderen op school geleerd. En in de kerk zingen ze het op het Kerstfeest ook altijd. Marleen gaat even naar tante toe. Ze wil de kerstboom van dichtbij zien. Hajo ligt op de bank. Die is al weer een paar uurtjes op. Maar hij is wel gauw moe.

'Jullie hebben niet eens engelen,' roept Marleen verbaasd. 'Hindert niks,' zegt Hajo. 'Onze boom is kleiner. Daar kan niet zo veel in. Wij hebben minder ruimte.'

'Welnee,' roept Marleen. 'Jullie huis is even groot.'

'Maar mijn vader en moeder hebben twee kinderen,' zegt Onno. 'Jouw vader en moeder hebben er maar één. En dus hebben jullie meer ruimte.'

Hij lacht. Dat heeft hij maar slim bedacht, vindt hij. Daar kan Marleen ook niets tegen zeggen.

'Volgende week hoeven wij maar twee dagen naar school,' zegt Hajo. 'Maandag en dinsdag. Woensdag hebben we al vrij. En donderdag en vrijdag is het Kerstfeest.'

'Fijn!' roept Marleen.

Er gaan een paar dagen voorbij. Hajo is de hele dag al weer op. En Jettie zeurt al om naar buiten te mogen. Maar dat vindt haar moeder nog niet goed. En Klaas is ook al bijna beter. Dat is maar goed ook. Wie wil er nu met Kerstfeest ziek zijn!

Juf praat niet meer over de inbraak. Er komt ook geen

politie meer op school. Het lijkt allemaal weer heel gewoon. Niemand denkt meer aan die akelige dingen. Nou ja, Onno en Marleen soms. Maar die durven nog steeds niets te vertellen. Onno heeft zijn spaargeld al eens geteld. Er was een heleboel. Dat wil hij niet graag kwijt. Maar die arme juf dan? Die moet tweehonderd gulden helemaal zelf betalen. Als Onno daar aan denkt, denkt hij ook: Nu moet ik het vertellen. Maar hij weet nooit hoe te beginnen. Dan lijkt het wel of zijn tong vast zit.

6. Schiphol

Op vrijdagavond komt Onno's vader weer thuis. Hij komt met het vliegtuig aan op Schiphol. Moeder gaat hem afhalen met de auto.

'Mag ik mee, mamma?' vraagt Onno.

'Och jongen, het vliegtuig komt pas om acht uur aan,' zegt moeder.

'Maar dat is toch niet laat,' roept Onno. 'Morgen hoeven we immers niet naar school. Dan kan ik wel wat langer slapen.'

Moeder aarzelt. Eigenlijk heeft Onno wel gelijk. Op vrijdag mag hij altijd langer opblijven. En dan zegt Hajo ook al: 'Mag ik dan ook mee? Ik ben al weer beter.'

'Jij?' vraagt moeder. 'Je bent de hele week nog niet buiten geweest.'

'Maar dan pak ik mij heel goed in. En we gaan immers met de auto. Vanuit de auto kan ik zo op Schiphol naar binnen stappen.'

Moeder lacht al. Dat is een goed teken. Dat betekent dat de jongens gewonnen hebben.

'Nou, vooruit dan maar,' zegt ze. 'Maar doe wel een warme sjaal om. En vergeet je muts niet. Ik wil niet dat je weer kou vat.'

'Ja moeder,' belooft Hajo.

Hij is dolblij dat hij mee mag. De hele week binnen zitten is zo saai.

Ze eten vroeg. Op Schiphol moet je op tijd aanwezig zijn. Er komen altijd zo veel vliegtuigen aan. Misschien moeten ze eerst wel zoeken waar ze naar toe moeten. En het parkeren kost ook tijd. Er komen altijd ontzettend veel auto's naar Schiphol. Stel je voor dat vader eerder is dan zij! Onno zit op zijn stoel te wippen van ongeduld.

'Door eten, Onno,' maant moeder hem aan.

'Je bent nog veel te klein om mee te gaan,' zegt Hajo.

'Straks val je onderweg in slaap.'

'Nietes!' stuift Onno op. 'Jij bent zelf nog veel te slap. Je hebt nog een rode kleur van de koorts.'

'Joh, je bent niet lekker,' roept Hajo. 'Dat is juist omdat...'

'Is het nou afgelopen,' onderbreekt moeder hen. 'Ik wil geen geruzie meer. Als jullie om zes uur niet klaar zijn met eten, gaan jullie niet mee.'

Onno en Hajo kijken naar de klok. O wee, dat ziet er niet best uit. Het is vijf voor zes. Nu moeten ze wel heel snel eten.

Na het eten moeten ze ook nog afwassen. Dat doen Onno en Hajo samen. Ze maken geen ruzie meer. Dat durven ze niet eens meer. Als moeder het hoort mogen ze niet mee. En een uitstapje naar Schiphol is juist zo leuk. Jammer dat het al donker is. Moeder komt om de hoek kijken.

'Zijn jullie bijna klaar?'

'Ja moeder,' antwoordt Hajo.

'Even nog wat weg zetten,' zegt Onno.

Hajo veegt het aanrecht schoon. Dan gooit hij het afwaswater weg. Onno zet de borden in de kast. De kopjes en schoteltjes moeten naar de kamer. En het bestek moet in de bestekla. Intussen doet moeder de lichten in de kamer uit. Alleen het licht van de kerstboom blijft branden. Dat staat zo gezellig. Moeder trekt haar mantel aan.

'Kom jongens, opschieten,' zegt ze. 'We zijn al een beetje laat.'

Schiphol is enorm groot. Je moet wel precies weten waar je moet zijn. Maar moeder vindt de weg wel. Ze zet Hajo en Onno voor de hal uit, bij de ingang. Nu kunnen ze direct naar binnen lopen. En daar is het lekker warm. Intussen zoekt moeder een parkeerplaatsje. Onno en Hajo gaan op een bank zitten. Ze houden de deur voortdurend in het oog. Nu en dan kijken ze op de klok.

'Het is al kwart voor acht,' zegt Hajo.

'Als mamma maar op tijd komt,' zucht Onno ongerust.

Maar ze hoeven zich niet te vervelen. Er komen zo veel mensen voorbij. Ze hebben bijna allemaal koffers bij zich. De een zeult met een zware koffer. De ander heeft er een op wieltjes. Dat is reuze handig. Al die zware koffers gaan het vliegtuig in. Dat dat allemaal de lucht in kan!

De mensen zien er ook zo verschillend uit. De meesten hebben gewone kleren aan. Maar er zijn ook mannen in lange jurken. Tenminste, zo noemt Hajo dat. Het is natuurlijk niet zo, het lijkt maar zo. Andere landen, andere gewoonten. En er zijn vrouwen met rokken tot op de grond. Er loopt een jongen voorbij met paars haar. Dat haar staat recht overeind, als een hanekam. Die jongen heeft wel drie scheuren in zijn broek. Je kunt zo zijn blote billen zien. Onno en Hajo moeten er om lachen. Gelukkig hoort die jongen hen niet. Anders werd hij misschien ook nog boos. Hajo kijkt weer naar de klok.

'Tien voor acht,' zegt hij. 'Wat duurt het toch lang.'

Er lopen mannen in uniform voorbij. Ze kijken streng onder de kleppen van hun petten. Aan hun riemen hebben ze pistooltassen. Boeven en andere slechteriken moeten hier uitkijken. Onno en Hajo kijken hen na. Zouden ze iemand mee willen nemen? De mannen verdwijnen in de menigte. Onno kijkt opnieuw naar de klok.

'Zeven minuten voor acht.'

Hajo wordt nu zenuwachtig.

'Mamma komt vast te laat,' zegt hij.

Onno zegt niets meer. Hij spreekt Hajo niet tegen. Het lijkt er op dat die gelijk krijgt. Er komen veel vliegtuigen aan. Ze kunnen ze soms zien dalen. Jammer dat ze niet alles kunnen zien. De gebouwen staan er voor.

Dan ineens komt moeder door de schuifdeuren naar binnen. Het is vijf voor acht. Onno ziet haar het eerst. Hij springt meteen overeind.

'Hè, hè,' roept hij. 'We dachten dat je niet meer kwam.'
Dan komt ook Hajo overeind. Hij loopt naar moeder toe.
'De parkeerplaats was zover weg,' zegt moeder. 'Ik moest
nog een heel eind lopen. En hij was ook behoorlijk vol.'
Ze kijkt op haar horloge.

'Mooi op tijd,' zegt ze tevreden. 'Is er nog niets omgeroe-
pen, jongens?'

'Een heleboel,' antwoordt Onno. 'Maar wat ook al weer?'
'We hebben er niet op gelet,' zegt Hajo.

'Nou, jullie zijn me ook een stel,' moppert moeder. 'Ik dacht dat ik een paar grote kinderen had meegenomen.' Maar ze meent het niet zo erg. Ze loopt naar een televisietoestel. Er staan er verschillende. Op het scherm staat alles over vertrek en aankomst.

'Londen,' leest ze. 'Net aangekomen. We treffen het, jongens. Nog even, dan komt pappa.'

Ze hebben de aankomsthal gevonden. Maar er zijn zo veel mensen. Allemaal wachten ze op familie en vrienden. Sommigen hebben een bordje bij zich. Op elk bordje staat een naam. Die mensen wachten zeker op iemand die ze niet kennen. Onno en Hajo moeten nu goed uitkijken. Tussen al die mensen moeten ze proberen hun vader te vinden. Er komt een hele stroom aan. Het is dan intussen al kwart over acht. Ze horen mensen om hen heen roepen. Naast hen valt een vrouw iemand in de armen. Ze worden bijna onder de voet gelopen. Wat is Onno blij dat moeder bij hen is!

'Daar is pappa!' roept Hajo ineens.

Ja, Hajo heeft gelijk. Hij heeft als eerste zijn vader gezien. Maar bij hem komen kan hij niet. Hij zou de mensen maar voor de voeten lopen. Onno steekt zijn armen in de lucht.

'Pappa, pappa, hier!' roept hij.

Zou vader hem wel horen in al die drukte? Er wordt zo veel gepraat en geroepen. En soms wordt er ook nog wat omgeroepen. Maar al snel komt vader dichterbij. Hij draagt een kleine koffer. Erg zwaar lijkt die niet. Hij is ook niet zo lang op reis geweest. Dan ineens ziet hij hen. Hij lacht. Hij is natuurlijk blij dat ze hem afhalen. Nog even, dan is hij er, dan omarmt hij moeder.

'Zo, daar was ik weer,' lacht hij.

Hij zoent haar dat het klapt. De koffer zet hij op Onno's tenen.

'Hé!' roept Onno.

Hij zet gauw de koffer opzij. Vader heeft het zeker niet gemerkt. Nu moet vader hem ook even omarmen. Raar is

dat, als je vader zo een poosje weg is geweest. Het komt bijna nooit voor.

'En, hebben jullie goed opgepast?' vraagt vader aan de jongens.

'Natuurlijk,' roept Hajo. 'We hebben zo straks nog afgewassen.'

Maar dat hij ruzie heeft gemaakt, daar zegt hij niets van. Moeder praat er gelukkig ook niet over. Die is dat zeker al weer vergeten. Ze denkt alleen maar aan vader, dat hij nu weer thuis is.

Op de terugweg is Onno toch wel wat slaperig. Hajo zit ook al te knikkebollen. Ze zijn niet gewend om laat naar bed te gaan. Ze zitten op de achterbank, in het donker. Ze horen nauwelijks wat er gezegd wordt. Het zachte ronken van de motor maakt hen slaperig. En het is zo heerlijk warm in de auto.

Het is niet druk op de weg. 's Avonds zijn de meeste mensen thuis. Vader vertelt moeder over Engeland. En moeder vertelt vader wat er gebeurd is. Maar ze vergeet de inbraak. Het was immers maar een klein berichtje in de krant. Zoiets vergeet je snel. En Hajo en Onno horen het niet eens. Die liggen allebei tegen een kussen aan.

'We zijn er,' zegt moeder.

Ze slaat rechtsaf, de Spechtstraat in. Er staan garages in de straat. Daar stopt ze. Daar begint ook de steeg. Ze doet de lichten van de auto uit. Dan kijkt ze achterom. Ze lacht.

'Nou moet je toch eens zien, Wim. De jongens liggen te slapen.'

Vader lacht ook. Hij steekt zijn arm uit, hij port Onno in zijn zij.

'Kom op, slaapkop. We zijn er.'

Onno wrijft slaperig zijn ogen uit. Dan wordt ook Hajo wakker. Heeft moeder dan toch gelijk gehad? Zijn ze te klein om zo lang op te blijven? Moeder staat al naast de

auto. Ze opent het achterportier. Slaapdrongen stapt Onno naar buiten. Vader staat aan de andere kant.

'Kijk eens hier,' zegt hij tegen Hajo. 'Hier is de sleutel van de achterdeur. Maak die maar vast open. Wij komen achter jullie aan.'

Dan is ineens alle slaperigheid verdwenen. Hajo neemt de koffer van vader over. Hij houdt de sleutel van de achterdeur in zijn hand.

'Geef maar hier,' zegt Onno.

Hij grist de sleutel uit Hajo's hand.

'Hé!', roept Hajo. 'Geef hier!'

Maar Onno is de steeg al ingerend.

'Mispunt!' roept Hajo. 'Pappa heeft mij die sleutel gegeven.'

Hij gaat achter Onno aan. Maar met de koffer kan hij niet zo snel. Hij komt een heel eind achter Onno aan. En die is natuurlijk veel eerder bij de achterdeur.

7. Alles is in rep en roer

Onno staat bij de achterdeur.

'Ik ben lekker eerst!' roept hij.

Hij kan niet veel zien, want het is erg donker. De straatlantaarns staan heel ver weg. Onno moet zelfs zoeken om het sleutelgat. En dan ineens gaat de deur open. Onno schrikt zich een hoedje. Hoe kan dat nou? Rang, daar knalt de deur tegen hem aan. Onno voelt een stekende pijn in zijn schouder. Van schrik laat hij de sleutel vallen. Hij geeft een luide schreeuw.

'Help, pappa, mamma!'

In een flits ziet hij iemand langs rennen. 't Is een jongen, dat is alles wat hij zien kan. Die rent het paadje af, de steeg in. Hij rent de andere kant uit, van de auto af.

Moeder heeft de auto in de garage gezet. Vader loopt achter Hajo aan, de steeg in. Dan ineens hoort hij Onno gillen. Hij schrikt.

'Wat is er?' roept hij.

Hij begint meteen te hollen. Hij haalt Hajo met zijn koffer in. Er rent een donkere gestalte over het tuinpad. Die ziet hem komen, springt meteen over een hekje. Dan heeft vader Groen het in de gaten.

'Hé daar, blijf staan!'

Hij gaat er achter aan, door de tuin van de bureu. Maar de jongen is veel vlugger. In een oogwenk is hij verdwenen. En in het donker kan vader hem niet vinden. Hoe kan dat nou zo vlug?

Er gaan ineens allemaal lichten branden. De bureu hebben het lawaai gehoord. Nieuwsgierig kijken ze wat er aan de hand is. Ook Marleens vader komt kijken.

'Kijk uit!' gilt Onno bij de achterdeur. 'Daar komt er weer een.'

Hij is nog maar net overeind gekrabbeld. Zijn knieën knik-

ken van de schrik. En dan rent er weer iemand het huis uit. Maar dan is Marleens vader er al. En die kan hard lopen! In een paar seconden is hij bij de indringer. Hij rent hem bijna omver.

'Au!' roept die.

De inbreker voelt een stevige hand in zijn nek. Een ogenblik later is Onno's vader er ook al. Die pakt hem bij zijn polsen vast.

'Ziezo jongetje, jou hebben wij te pakken. Kom maar mee naar binnen. Dan kunnen we daar even babbelen.'

De indringer stribbelt hevig tegen. Maar tegen twee grote kerels kan hij niet op. Hij moet mee, of hij wil of niet.

Vader doet de lichten aan. Intussen houdt de vader van Marleen de dief stevig vast.

'Ziezo,' zegt vader. 'Nu kunnen we tenminste wat zien.'

Hij kijkt om zich heen, in de kamer. De laden van een kastje staan open. Allerlei papieren liggen op de grond. Maar verder ziet het er normaal uit. Intussen komen Onno en Hajo binnen. Onno is nog wel een beetje bang. Nu krijgt hij een echte inbreker te zien. Maar het is geen woeste kerel met een doek over zijn neus. Het is een jongen van een jaar of twintig. Hij worstelt om los te komen.

'Au, au,' roept hij.

'Eigen schuld,' zegt Marleens vader. 'Je moet je rustig houden. Eerst bellen we de politie.'

Onno en Hajo kijken een beetje angstig toe. Is dit nou een echte inbreker? Zo'n dief hadden ze nooit verwacht. Dit is een heel gewone jongen. Hij heeft een donkere krullekop. In zijn linkeroor heeft hij een ringetje. En hij heeft zwarte handschoenen aan. Oom Bert houdt hem met de handen op de rug vast. Vader gaat naar de telefoon. Hij vraagt de politie of ze willen komen. Als hij de hoorn neerlegt is moeder er ook al. Ze schudt haar hoofd.

'Nou, dat is me wat moois,' zegt ze.

Ze gaat op een stoel zitten. Eigenlijk heeft ze wel een beetje

medelijden met de jongen. Maar 't is een inbreker. Kijk maar eens naar de rommel die hij gemaakt heeft. Zou er ook iets missen? En hoe is het in de andere vertrekken? Ze staat al weer op.

'Ik ga even boven kijken,' zegt ze.

Onno en Hajo blijven in de kamer. Ze horen moeder de trap

op lopen. De inbreker zit nu rustig op de bank, naast oom Bert. De lichtjes van de kerstboom schijnen op zijn gezicht. Vader zit tegenover hem. De jongen kan nu niet wegrennen. Hij probeert het ook niet meer. Het is immers allemaal zinloos. Hij is gesnapt en zo meteen komt de politie. 'Hebben jullie nog iets weggenomen?' vraagt vader.

De jongen antwoordt niet. Hij kijkt onverschillig om zich heen. Misschien heeft hij wel iets in zijn zakken gestopt. Dat moet de politie dan maar uitzoeken.

De kamerdeur gaat open. Tante Greet, de moeder van Marleen, komt binnen. Ze heeft een sleutel in haar hand. 'O, o,' zegt ze. 'Dit is me wat. En deze sleutel vond ik bij de achterdeur.'

'Die heb ik laten vallen,' roept Onno meteen. 'Ik wilde de deur open maken. Toen ineens kreeg ik hem tegen mijn schouder. Aan die sleutel heb ik toen niet meer gedacht.'

Dan legt tante de sleutel maar op tafel neer. Intussen komt moeder de kamer weer binnen.

'Ik zie boven niets bijzonders,' zegt ze. 'Ik denk niet dat ze er geweest zijn.'

En dan ineens zien ze een politie-auto.

De inbreker wordt onrustig. Hij heeft de politie-auto ook gezien. Nu komen ze hem halen.

'Blijf zitten,' zegt oom Bert streng.

Ook vader houdt de jongen scherp in de gaten. Ontsnappen is onmogelijk. Moeder gaat naar de voordeur om de agenten binnen te laten. Op Onno en Hajo wordt niet gelet. Die zitten achter in de kamer. Geen mens denkt er aan dat ze naar bed moeten. Het lijkt net een spannende film. Die ga je toch niet halverwege afzetten! De jongens willen er ook tot het laatst toe bij zijn.

De deur gaat open. Twee agenten komen achter moeder aan naar binnen. De ene heeft rood haar en een rode snor. De andere is gewoon blond.

'Goedenavond,' groeten ze.

'Goedenavond,' zeggen ook de anderen.

Maar de inbreker zegt niets. Die heeft blijkbaar zijn tong verloren. Hij blijft als verlamd op zijn plaats zitten.

'Is dat hem?' vraagt de roodharige agent.

Hij wijst op de inbreker. De grote mensen knikken ijverig.

'Dan moeten we eerst zijn zakken maar eens doorzoeken,' zegt de blonde agent. 'Ga maar eens staan, jongetje. Eens kijken wat je gegapt hebt.'

Onwillig staat de jongen op. De roodharige agent pakt hem bij zijn arm vast. Hij zet hem tegen de muur aan, de handen omhoog. Uit zijn jaszak vist de agent een enorme bos sleutels.

'Aha, een echte inbreker! Zit mijn sleutel er soms ook aan?'

De jongen kan om dit grapje helemaal niet lachen. Het is al erg genoeg dat hij gesnapt is. Maar er wordt verder niets gevonden. Alle zakken worden nagezocht.

'Er waren twee inbrekers,' zegt vader. 'De eerste is ontsnapt. Die was mij te vlug af.'

'Zou die soms iets meegenomen hebben?' vraagt de blonde agent zich af. 'Mist u ook iets?'

Vader en moeder schudden hun hoofd.

'Tot nu toe niet,' zegt moeder. 'Ik heb even gekeken, maar zeker weten doe ik het niet.'

De inbreker mag weer gaan zitten. De agenten moeten eerst nog wat opschrijven. Ze denken dat de inbreker een valse sleutel heeft gebruikt. Er is in ieder geval geen raampje stuk. Dat schrijven ze allemaal op. De inbreker zelf wil niets zeggen.

'Hoe komen ze aan al die sleutels?' vraagt Onno zich verbaasd af.

'Natuurlijk ook gepikt,' zegt Hajo.

Maar de grote mensen luisteren niet naar hen. Ze letten niet eens op de kinderen. Ze letten zelfs niet op de klok. Onno en Hajo hadden al lang in bed moeten liggen. Maar de slaap is verdwenen, ze zijn klaar wakker.

De agenten zijn klaar.

'Die maat van jou vinden we ook nog wel,' zegt de roodharige agent bars.

Hij stopt zijn pen in zijn borstzak en kijkt de jongeman aan. Die zegt al weer niets. Hij is niet van plan om zijn vriend te verraden. De andere agent staat op.

'We moeten nu gaan. Deze jongeman nemen we mee naar het bureau. Als aandenken aan deze gezellige avond krijgt hij een paar armbanden.'

'Barst!' zegt de inbreker.

Dat is het eerste woord dat hij zegt. Hij wil helemaal geen armbanden. Maar hij krijgt ze wel om, aan elkaar. Zijn handen moeten eerst op zijn rug. Nu is ontsnappen helemaal onmogelijk. Dan ineens schiet Onno iets te binnen.

'Meneer!' roept hij. 'Meneer! Misschien zijn die inbrekers ook wel in onze school geweest.'

De agenten kijken naar de jongens. Onno krijgt er een kleur van. Maar hij kan het niet laten, hij moet het zeggen. Wie weet krijgt juf dan haar geld terug.

'Is er op jullie school ingebroken?' vraagt de blonde agent. Hij staat al bij de deur, de inbreker naast hem. De rode agent komt achteraan. Onno springt al van zijn stoel. 't Is toch niet zo gek wat hij zegt. De agenten willen immers naar hem luisteren.

'Ja,' zegt Onno ijverig. 'En er is twee honderd gulden gestolen. Dat hebben deze inbrekers ook vast gedaan.'

'Rotjoch!' roept de inbreker ineens. 'Misschien heb je 't zelf wel gedaan.'

Het lijkt wel of hij Onno aan wil vliegen. Maar dat kan niet, hij heeft immers boeien om. Toch schrikt Onno van dat boze gezicht. Hij doet een stapje achteruit. Dat is maar goed ook. Juist op dat moment schopt de inbreker naar hem. Mis! Maar geschrokken is Onno wel.

'We zoeken het wel uit,' zegt de roodharige agent.

Dan gaan ze. Ze stappen de deur uit, het paadje op. Overal staan nieuwsgierige mensen te kijken. O, o, wat zal er morgen gepraat worden!

8. Het komt toch uit

De politie is weg, de rust is terug. Moeder zucht heel diep. 'Wat een troep in de kamer. Ik zal het maar eens opruimen.'

Tante Greet wil haar helpen. Ze gaat op haar knieën op de grond liggen.

'Ach Greet, laat maar,' zegt moeder. 'Ik kan het best alleen af.'

Maar tante Greet is een harde werker. Die pakt een hele stapel papieren en legt ze op tafel.

'Als jij nou een la pakt,' zegt ze tegen moeder. 'Dan pak ik de rommel wel van de grond.'

En het is me een bende! De inbrekers hebben de laden ondersteboven gekeerd. Ze hebben natuurlijk gezocht naar geld.

'Dan hebben ze verkeerd gezocht,' zegt moeder. 'In de laden was geen geld te vinden. Gelukkig dat we op tijd thuis kwamen.'

Onno en Hajo staan er op hun neus bij. Maar dan ineens roept vader: 'Zeg, weten jullie wel hoe laat het is? Half elf! Vooruit jullie, snel naar bed. Straks liggen jullie onder de tafel te snurken.'

Onno en Hajo lachen. Ze snurken immers nooit. Maar ze doen toch wat vader gezegd heeft. Ze zijn nu toch echt wel slaperig.

'Ik kom zo meteen even kijken,' roept moeder hen na. 'Ik moet eerst de rommel opruimen.'

Onno en Hajo zijn direct naar bed gegaan. Ze hebben allebei hun eigen kamer. Zij zijn immers maar met zijn tweeën als kinderen. Onno heeft eerst zijn avondgebed gegaan. Zo hebben vader en moeder het hem geleerd. Maar... heeft hij alles wel eerlijk verteld? Kun je bidden als je niet eerlijk bent? Dan luistert God toch niet naar je?

Hij durft niet verder te denken. Meestal denkt hij er zelfs niet meer aan. En als deze inbreker nu eens dezelfde is als die van school...

De volgende dag is het zaterdag. Bij de familie Groen slapen ze wat langer. Vader rust uit van zijn reis naar Engeland. Dat was geen vakantie, dat was werk. Moeder rust uit van school. Ze heeft een heel drukke week gehad. En Hajo en Onno slapen een gat in de dag. Die zijn veel te laat naar bed gegaan. Onno werd midden in de nacht wakker. Die droomde van een inbreker die hem wilde pakken. Hij gilte het uit van angst. Zelfs Hajo, op de andere kamer, werd wakker. Vader ging even naar hem toe, maar Onno sloiep al weer.

In dezelfde straat is nog een familie Groen. Dat zijn de oom en tante en het nichtje van Onno. Marleen slaapt niet uit, die is om acht uur al op. Haar moeder moet wel werken. Marleen hoort dan pas van de inbrekers. Ze hoort het verhaal met open mond aan.

'Oh,' roept ze. 'En ik heb niks gemerkt.'

'Gelukkig maar,' zegt moeder. 'De hele buurt was in rep en roer. Gelukkig konden de inbrekers niets meer meenemen.' Marleen is er stil van. Inbrekers in school en inbrekers bij oom en tante. Ze vindt het maar griezelig. Ze zou er niet graag een tegen komen.

Onno en Hajo worden laat wakker. Dat is wanneer vader en moeder opstaan. Onno kijkt verbaasd om zich heen. Wat is het al licht! Dan springt hij snel zijn bed uit. Met een ruk schuift hij het gordijn open. Ja hoor, het is al lang dag. Hij ziet Marleen zelfs in de steeg. Zij kijkt omhoog en lacht. 'Langslaper!' roept ze. 'Het is al half tien.'

Onno schrikt er van. Hij zal zich maar gauw gaan wassen.

Een half uurtje later zijn ze allemaal klaar. Nu is de halve morgen al om.

'Zonde van de tijd,' vindt moeder. 'Zo laat zijn we bijna nooit.'

Maar vader lacht.

'Ach, wat hindert het. Vanmorgen hebben de jongens ons niet gestoord. Daardoor werden wij niet wakker. Je moet Onno en Hajo de schuld geven.'

Onno en Hajo zetten grote ogen op. Horen ze het goed, krijgen zij de schuld? Hajo springt al verontwaardigd op. 'Wat?' roept hij boos. 'Is het onze schuld? Dat vind ik niet eerlijk. Jullie gaan zelf de hele week laat naar bed. Daardoor hebben jullie je verslapen.'

En dan lacht vader nog veel harder. Ook moeder kan zich niet goed houden. Ze proest het uit. Hajo kijkt wel een beetje gek. Hij begrijpt ineens dat vader er niets van meent. 'Nemen jullie maar een boterham in de keuken,' zegt moeder. 'Ik ga nu geen tafel meer dekken. Om half een eten we al weer.'

Dat doen de jongens dan maar.

Marleen komt binnen. Ze heeft gezien dat iedereen is aangekleed. Nu wil ze zien wat de inbrekers hebben gedaan. Maar alles ziet er normaal uit.

'Hebben ze niks meegenomen?' vraagt ze verbaasd.

'Nee, helemaal niks,' zegt Onno. 'Wij hebben ze gestoord, daarom.'

Dan moet Marleen ineens aan school denken. Zouden het soms...

'Misschien zijn ze op school ook wel gestoord,' zegt ze dan.

'Het geld uit de la hebben ze immers niet meegenomen.'

'Welke la?' vragen oom en tante tegelijk.

Marleen krijgt er een kleur van. O wee, heeft ze nu te veel gezegd? Had ze daar wel over moeten praten? Onno schrikt er ook van.

'Die la... in het kamertje,' antwoordt Marleen aarzelend.

'Op school?'

'Maar ik moest het telefoonboek zoeken,' roept Onno. 'Wij

wilden de juf opbellen...'

Nu begrijpen vader en moeder er helemaal niets meer van. Juf opbellen? Die was toch op school. Juf was deze week toch niet ziek. Vader en moeder willen nu graag alles weten.

'Luister eens even,' zegt moeder. 'Wij begrijpen niets van jullie verhaal. Waarom moesten jullie juf opbellen? Vertel eens precies wat er gebeurd is. Hebben jullie iets gedaan wat niet mocht?'

Onno en Marleen kijken zo bedremmeld. Ze durven Onno's moeder niet aan te kijken. Nu komt toch alles uit. Hun geheim is geen geheim meer. Bij Marleen komen de tranen al. Dan kan ook Onno zich niet meer goed houden.

'We konden er echt niks aan doen,' snikt Marleen. 'Wij waren opgesloten in school. Toen zijn we door het raam geklommen.'

'En wilden jullie juf opbellen,' vraagt tante, 'omdat jullie opgesloten waren?'

Marleen en Onno knikken beiden.

'Was juf er niet?'

'Ik kon het telefoonboek niet vinden,' zegt Onno. 'Daardoor wisten wij haar nummer niet. En jullie waren er niet. Toen konden we niemand bellen.'

'En als ik het goed begrijp,' zegt vader, 'hebben jullie het raam open laten staan. Toen konden de inbrekers zo naar binnen komen.'

Onno en Marleen kunnen helemaal niets meer zeggen. Dikke tranen lopen over hun wangen. Nu krijgen ze natuurlijk flink op hun kop. Misschien moeten hun spaarpotten wel gelegegd worden.

Vader en moeder willen nog veel meer weten: hoe ze in school opgesloten werden bijvoorbeeld. Het verhaal komt er met horten en stoten uit. Praten wil niet zo best als je zit te snotteren.

'Tja, wat moeten we nu?' vraagt vader zich af. Eigenlijk

hebben jullie alle drie schuld. De juf omdat ze geld in school heeft gelaten. En jullie omdat jullie het raam open hebben laten staan. Juf zou dan honderd gulden moeten betalen. Dat is haar helft. En jullie samen ook. Dat is dan jullie helft. Dat is eerlijk. Vinden jullie ook niet?"

Onno en Marleen knikken.

'Maar,' vervolgt vader. 'Ik vind het wel veel geld voor jullie. Wij zullen die vijftig gulden voor Onno betalen. Wat Marleens vader en moeder...'

Hij kan niet meer uitspreken. Onno vliegt hem in zijn armen. Hij is zo verschrikkelijk blij.

'O pappa! Hoeft mijn spaarpot echt niet geleegd te worden?'

Vader strijkt hem over zijn bol. Hij kijkt moeder aan. Die schudt haar hoofd. Ze is het roerend met hem eens.

'Nee,' antwoordt hij. 'Wij betalen. En Marleens vader en moeder maken het vast ook wel in orde.'

Moeder staat op. Ze gaat naar de kast.

'Ik heb nog een doosje chocolaatjes,' zegt ze. 'Jullie krijgen er een voor de schrik. Zullen we dat maar doen?'

'Ja, ja!' roept Marleen.

'En ik ook,' zegt Hajo.

Die heeft zich al die tijd stil gehouden. Maar chocola lust hij ook wel!

9. Het potje

Moeder opent de kastdeur. Ze steekt haar hand al uit. Maar wat is dat? De doos met chocolaatjes staat er niet meer! Ze draait zich om naar de anderen.

'Wie heeft aan de chocola gezeten?' vraagt ze streng. 'Hajo? Onno?'

Onno en Hajo schudden heftig hun hoofden.

'Nee, ik niet.'

'Ik ook niet.'

'Maar wie dan wel? Ik weet zeker dat de doos nog bijna vol was.'

'Wacht eens even,' roept vader. 'Nou weet ik het. De dieven natuurlijk!'

Moeder staat een moment met open mond te kijken. De dieven? Daar heeft ze helemaal niet aan gedacht. Die zijn toch op geld uit?

'Waarom zouden ze dat niet meegenomen hebben?' zegt vader. 'Inbrekers zijn ook gek op chocola.'

Hij springt ineens van zijn stoel.

'O wee, nu schiet me iets te binnen. In die kast staat ook een spaarpotje. Daar zitten oude zilveren guldens en rijksdaalders in.'

In een paar stappen is hij bij de kast. Hij kijkt naar de bovenste plank.

'O, zie je nou wel!' roept hij boos. 'Mijn zilvergeld is weg! Dat hebben ze meegenomen.'

Hij zou wel willen stampvoeten van kwaadheid. Zilveren guldens en rijksdaalders worden niet meer gemaakt. Je kunt er ook niet meer mee betalen. Je kunt ze alleen maar sparen. En iedereen is er gek op. Een zilveren gulden is veel meer waard dan een gewone gulden. Moeder vindt het ook heel naar.

'Dan moet je zo meteen maar naar de politie,' zegt ze.

Marleens vader is alleen thuis. Hij hoort het geheim van Onno en Marleen ook. Marleen moet nog wel een beetje huilen. Maar vader trekt haar tegen zich aan.

'Je bent een heel dom meisje, Marleen. Je moet altijd alles eerlijk vertellen. Dat is wel eens moeilijk, maar het moet. Beloof je dat, Marleen?'

Marleen knikt.

'Ja pappa.'

'En heeft oom Wim al met juf gesproken?'

'Nee, die is naar de politie.'

'Naar de politie?'

'Ja, voor die chocolaatjes.'

'Wat? Voor die chocolaatjes?'

Hij moet ineens heel hard lachen.

'En voor het zilvergeld natuurlijk,' zegt Marleen haastig.

'Die chocola is vast al lang op,' lacht vader. 'Die krijgen oom en tante niet terug.'

Maar dan lacht hij niet meer. Die zilveren guldens en rijksdaalders zijn weg. Dat vindt hij heel vervelend voor oom Wim. Straks, als oom terug is, gaat hij naar hem toe.

Het is al etenstijd als vader terug komt. Moeder heeft het eten al op tafel gezet. Maar Marleens vader komt toch nog even. Hij wil weten wat de politie gezegd heeft. En vader heeft goed nieuws.

'De andere inbreker is ook gesnapt,' zegt hij. 'Maar het geld heeft hij vast verstopt. Dat moeten ze nog zoeken.'

'En die andere inbraak?' vraagt moeder. 'Hebben ze die ook gepleegd?'

'Die van school? Nee, daar hadden ze niets mee te maken. Ze konden bewijzen dat ze toen in Amsterdam waren.'

'Hè, wat jammer!' roept Marleens vader. 'Nu moeten ze verder zoeken naar de dief. En wij moeten de juf opbellen om alles te vertellen.'

Maar dan lacht Onno's vader.

'Nee hoor,' roept hij vrolijk. 'Dat is niet meer nodig. Er was

helemaal geen inbreker in school.'

Iedereen staat hem stomverbaasd aan te kijken.

'Geen inbreker in school? Maar die twee honderd gulden dan?'

'Die had juf maandag ergens in school verstoppt. Ze had er alleen niet meer aan gedacht. De volgende morgen zag ze het open raam. O wee, dacht ze, mijn geld. Ik heb het op tafel laten liggen. En daar was het niet. Toen heeft ze de politie gewaarschuwd. Pas gisteren vond ze het geld terug. Ze schaamde zich natuurlijk verschrikkelijk. Maar ze heeft de politie wel direct gebeld.'

'Ha, ha!' lacht Onno. 'Juf lijkt wel een eekhoorn. Die vergeet ook waar hij zijn eten heeft verstoppt.'

Ze lachen met Onno mee. Maar moeder zegt: 'En toch gaan jullie naar juf toe. Jullie vertellen precies wat er gebeurd is. Door jullie dacht juf aan een inbraak. Waar of niet?'

'Ja mamma,' knikt Onno.

'Dan moeten ze er vanmiddag direct naar toe. Vind je ook niet, Bert?'

'Ja hoor,' zegt oom Bert.

En zo gebeurt het.

Nu is alles weer in orde. Ze hebben met juf gepraat. Die was niet eens boos. Maar ze was wel een beetje verdrietig. Dat was omdat ze niet eerder alles hadden verteld.

'Het was dom van mij,' zegt ze. 'En het was dom van jullie. Maar nu is alles weer in orde.'

Ze kregen allebei een stuk chocola van juf. Toen moesten Onno en Marleen zo lachen. Nu hadden ze toch nog chocola!

10. Kerstfeest

Onno ligt in bed. Hij slaapt zo heerlijk. Het raam staat op een kier. Zo komt er tenminste frisse lucht binnen. Maar er komen ook geluiden binnen. Onno wordt er wakker van. Hij gaapt en gaapt. Waar is hij toch wakker van geworden? Maar dan ineens weet hij het. Hij gaat rechtop in bed zitten. Hij hoort klokken luiden! De klokken luiden in de nacht.

'Pappa, mamma, het is Kerstfeest!' roept hij.

Maar vader en moeder zijn beneden. Die horen de klokken ook luiden. Ze hebben het raam open gezet om ze goed te horen.

'Hoor,' zeggen ze tegen elkaar. 'De klokken luiden. Nu gaan heel veel mensen naar de kerk. Maar wij kunnen niet. Onze kinderen liggen te slapen. Maar morgen gaan wij naar de kerk. Dan vieren wij het feest van Jezus' geboorte.'

Marleen hoort de klokken ook. Ze ligt stil te luisteren.

Bim, bam, bom! Bim, bam, bom!

Wat klinkt dat mooi! En morgen, dan is het ècht Kerstfeest.